

A Fővárosi Ítéltábla a Trinn Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Trinn Gábor és dr. Metzinger Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (**I. rendű felperes címe**) I. rendű, II.rendű felperes neve (**II. rendű felperes címe**) II. rendű, III.rendű felperes neve (**III. rendű felperes címe**) III. rendű, IV.rendű felperes neve (**IV. rendű felperes címe**) IV. rendű és V.rendű felperes neve (**V. rendű felperes címe**) V. rendű felpereseknek - a jogtanácsos által képviselt Készenléti Rendőrség (1101 Budapest, Kerepesi út 47-49.; 1903 Budapest, Pf. 314.) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében - mely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Hadházi Éva ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó (**beavatkozó címe**) beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2015. január 23. napján meghozott 20.P.21.962/2012/51. számú ítélete ellen az alperes részéről 53. és 55. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

#### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 160.000 (százhatvanezer) forint fellebbezési illetéket az alperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

A felperesek végleges kereseti kérelmükben kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest kártérítés címén az I. rendű felperes javára 13.000.000 forint és kamatai, valamint a már megfizetett 2.000.000 forint kamatai, a II. rendű felperes javára 5.000.000 forint és kamatai, míg a III., IV. és V. rendű felperesek javára személyenként 1.500.000 forint és kamatai megfizetésére. Előadták, hogy az I. rendű felperest 2011. június 22. napján közúti baleset érte, amelynek bekövetkezéséért az alperesi jogelőd üzemeltetésében álló gépkocsi vezetője volt a felelős. A baleset következtében az I. rendű alperes bal lábszárát amputálni kellett, ezzel személyhez fűződő jogai sérültek.

Az alperes és az alperesi beavatkozó kérték a kereset elutasítását és felperesek perköltségben való marasztalását.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 7.000.000 forintot és kamatait, illetve a már teljesített 2.000.000 forint után járó kamatokat, a II. rendű felperesnek 2.500.000 forintot és kamatait, a III. rendű felperesnek 500.000 forintot és kamatait, a IV. rendű felperesnek 1.000.000 forintot és kamatait, míg az V. rendű felperesnek 1.500.000 forintot és kamatait. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság az I-IV. rendű felperesek keresetét elutasította. Indokolásában megállapította, hogy az I. rendű felperes elszenvedett sérüléseiből eredően maradandó fogyatékoságot szenvedett, melynek mértéke egészségkárosodásban kifejezve 41%, míg össz-szervezeti egészségkárosodása 51%-os mértékű. Megállapította továbbá, hogy a perben nem volt vitás a kereset alapjául szolgáló baleset bekövetkezése, illetve az alperes helytállási kötelezettsége, amelyre tekintettel az alperesi beavatkozó, mint az alperes kötelező felelősség biztosítója a keresete indítást követően 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítést teljesített az I. rendű felperes javára. A nem vagyoni kár természetét illetően kifejtette, hogy az az emberi személyiség életminőségének csökkenésével bekövetkező kár, amely abban az esetben állapítható meg, hogyha a személyiség helyzete kedvezőtlenül változik korábbi állapotához képest. Kiemelte, hogy a baleset idején az I. rendű felperes a házastársával a II. rendű felperessel, illetve gyermekeikkel a III-V. rendű felperesekkel élt társasházi otthonában. Az I. rendű felperes raktárosként dolgozott, míg házastársa a II. rendű felperes alkalmi munkákat végzett. A baleset az I. rendű felperesnél olyan változást jelentett, amely az élete minden területén érzékelhető hátrányokat eredményezett, annak súlyos következményei a 43 éves I. rendű felperes egész életére fennmaradnak. A baleset következtében a felperes arra kényszerült, hogy egész életmódját, munkáját megváltoztassa, a háztartási teendőit csak segítséggel tudja ellátni, tömegközlekedési eszközön csak nagy nehézségekkel tud utazni. Az I. rendű felperes korábbi sportos életmódját sem képes folytatni. Az I. rendű felperest ért komoly fizikai sérüléssel járó, súlyos közlekedési baleset jelentős lelki traumát is okozott. A baleset miatti maradandó fogyatékoság az I. rendű felperes életét elnehezítette, emberi kapcsolatait beszűkítette, mindezek következtében életminősége romlott, illetve sérült az egészséges élethez való joga. Az I. rendű felperest ért baleset a II-V. rendű felperesek életét is hátrányosan befolyásolta. Mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti igényét megalapozottnak találta. Rámutatott, hogy a nem vagyoni kárpótlás rendeltetése, hogy a károsultat életviszonyainak, életvitelének a károsító esemény következtében megváltozott körülmények ellensúlyozásában segítse, illetve biztosítsa a nem vagyoni hátrányból eredő nehézségek leküzdését, illetőleg más lehetőségek megteremtésével enyhítse azokat a tartós, vagy súlyos hátrányokat, amelyek a károkozás folytán őt érték. Ennek alapján az elsőfokú bíróság a perbeli eset összes körülményét figyelembe véve és mérlegelve állapította meg a felpereseket illető nem vagyoni kártérítés összegét a károsodás bekövetkeztekor fennálló ár- és értékviszonyokra is figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az I. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegének 5.000.000 forintra történő mérséklését. Nem vitatta, hogy az elsőfokú eljárás során a nem vagyoni hátrány megítéléséhez szükséges körülményeket az elsőfokú bíróság kellőképpen feltárta. Nem vitatta azt a tényt sem, hogy a perbeli kereset alapját képező sérülés komoly kihatással bír az I. rendű felperes életére, illetve hogy a károsodás vissza nem fordítható jellegű. Tény ugyanakkor, hogy a baleseti eredetű károsodás az I. rendű felperes személyiségében kóros elváltozást nem eredményezett, az I. rendű felperes munkaképességét nem veszítette el, önmaga ellátására képes. A lefolytatott orvosszakértői vizsgálat szerint az I. rendű felperes mentális, pszichikai egészsége nem sérült, állapota elmeorvosi eltérést nem mutat, lelki állapota a balesettel arányos mértékűnek és jellegűnek tekinthető. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság a mérlegelés alá vont körülményeket egymással összevetve eltúlzott mértékű károsszagra következtetett.

Az alperesi beavatkozó előkészítő iratában kérte az alperesi fellebbezésben foglaltaknak helyt adó döntés meghozatalát.

Az I. rendű felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint a javára megítélt nem vagyoni kártérítési összeg csökkentésének nincs helye. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű felperes a baleset következtében olyan maradandó károsodást szenvedett, amely egész hátralevő életére negatív hatással lesz. Az alperesi fellebbezésben kifejtettek szerint az eltúlzott nem vagyoni kártérítés folytán az I. rendű felperes káron szerezne, amely sem jogilag, sem morálisan nem elfogadható gondolatmenet. Az a körülmény, hogy az I. rendű felperest nem érte maradandó pszichikai károsodás, illetve hogy családja példás módon nézett szembe a tragédiával, nem szolgálhat a megítélt kártérítés csökkentésére. Az átlagos élettartam alapulvételével az összesen 9.000.000 forintos egyösszegű kártérítés havi 25.000 forint kárpótlásnak felel meg, amely semmiképpen sem tekinthető eltúlzottnak.

A Fővárosi Ítéltőábra nem érintette az elsőfokú ítéletnek a II-V. rendű felperesek keresetére, valamint az I. rendű felperes javára megítélt marasztalás nem fellebbezett és a meghaladóan elutasított összegére vonatkozó rendelkezéseit, amelyek fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek.

Az ítéltőábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki. A baleset időpontjában 43 éves I. rendű felperes baleset miatti egészségromlása végleges, abban javulás nem várható, elveszített bal lábszárát művégtag pótolja. Az I. rendű felperes a baleset folytán a korábbi rendszeres szabadidős tevékenységeit, a túrázást és a futást, illetve a háztartási munkákat nem képes ellátni.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság fellebbezett döntésével az ítéltőábra egyetértett, annak jogi indokait - csak a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel - az alábbiak szerint egészíti ki.

A perben az alperes üzembentartói minőségén alapuló felelőssége nem volt vitás. A baleset következtében a felperes alapvető személyiségi joga, a testi épséghez és az egészséghez fűződő joga (Ptk. 76. §) sérült, amely nem vagyoni kártérítés alapjául szolgál. A kártérítés összezszerűségének megállapítása során a személyhez fűződő jog sérelmének súlyosságát és a sérelem időtartamát kell mindenekelőtt figyelembe venni. Az adott esetben az I. rendű felperes maradandó fogyatékkal és súlyos egészségromlással járó testi sérülést szenvedett, amely személyiségének szabad kibontakoztatását és önrendelkezését egész életére korlátozza. Ilyen körülmények között az ítéltőábra az elsőfokú bíróság által az I. rendű a felperes javára megállapított nem vagyoni kártérítés összegét nem találta eltúlzottnak, és az alperes fellebbezésében sincs olyan ok, amelyre tekintettel a kártérítés összegének csökkentése indokolt lenne. Helytállóan utalt az I. rendű felperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az I. rendű felperes várható élettartamát alapul véve az egyösszegű kárpótlás havi 25.000 forintos járadéknak felel meg, amely a sérelemhez képest nem eltúlzott. Az a körülmény, hogy az I. rendű felperesnél a baleset következtében lelki egészségsérelem nem alakult ki, nem ad alapot az elsőfokú bíróság által megítélt kártérítés csökkentésére.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéltőábra az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles a felperesnél felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek mértékét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. január 26.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.  
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Magosi Szilvia s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: